

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

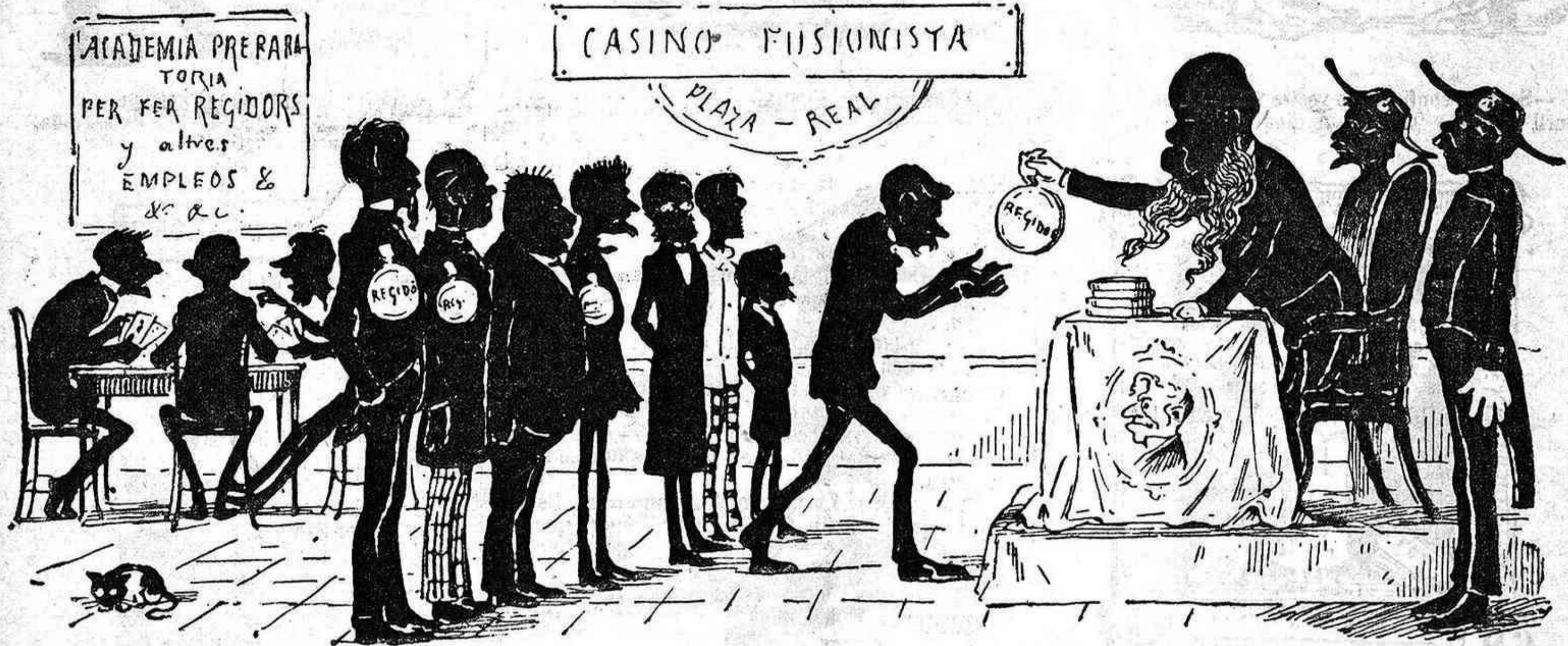
PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20 BARCELONA.	PREU DE SUSCRIPCIÓ Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals. Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18
---	--

EXAMENS DE REGIDORS.

Los socios del Cassino han sortit premiats.

JOCHS FLORALS.

(APUNTES DEL NATURAL.)

Moltes dames, moltes nines,
 moits poetes y molt vert,
 baralles per héure puesto
 o bè loch, qu' es lo meteix.
 Quan toquen dos quarts de dues
 ja 'l saló està plé y replé,
 y la banda las hi etjgue,
 y es tot vida y mohiment;
 tot de sopte 'l consistori,
 tot de sopte compareix:
 á la dreta hi vá en Zabalza,
 á l' esquerra en Balaguer
 y al mitj ell tot sol omplintne
 lo saló .. en Rius y Tauler,
 lo senyor de més petilles
 dels nostres y 'ls passats temps.
 Hi ha poetes de Castella,
 de Valencia n' hi ha també,
 de Maylorches y Provença
 y del cim dels Pirineus

y de més amunt encare.
 —¿De més amunt? Sí, del Cel.

Y prenen puesto: y despues del consabido cambio de capotes, suenan los clarines y se presenta en la plaza el primer... Zabalza.

Si senyors, no se 'n admiren
 en Zabalza, es ell mateix.
 Desenvaina unas quartillas
 y en plat esquerdat llegeix:
 —Cataluña ¡oh! Cataluña...
 tan valiente como fiel,
 tan activa... como... etcetra.
 Omiteixo lo demés.

¿Qué tal que 'ls sembla? ¡Y encare dirán que 'l senyor Zabalza persegueix los jochs!... Diumenje vá presidirlos. ¡Horror!...

Ja surt en Pons y Gallarza
 fill nadiu de Sant Andréu,
 vehí y elector de Palma
 y catedrático també.
 Diu qu' en Milá y Fontanals
 no se troba gayre bè

y qu' ell llegirá 'l discurs
 de lo malalt president.
 Llegeix... ab véu de pollastre
 costipat, no se l' enten
 y tot lo públich mormola
 y se senten varies véus
 y sonen uns certs aplausos
 que volen dir:—Acabém.
 S' acaba.. Aplausos xivarri,
 respirs... alegria p'ler..
 —Senyors, are á coronarse
 vá 'l busto de Joan Primer.
 ¿Joan Primer? Ay, si que 'm xoca!
 ¿Joan primer?... ¿Vo'en dir que
 ¿de Joans no n' hi ha hagut d' altres
 que s' ho han dit molt primer qu' ell?

* * *

D. Anton de Bofarull
 país de 'n Prim, fill de Reus
 llegeix un discurs... (Aplausos.)
 Una memoria llegeix.
 (Aplausos.) Quatre paraulas
 afegeix de més á més.
 (Aplausos sempre) Y per últim
 fá l' obertura dels plechs.

Y are vá en serio, es á dir en prosa. (Se tracta de un amich.) Lo poeta que guanya la flor natural es Apeles Mestres. La flor era una *Tranquillitatis dominum nostra* (ó un nom per l'istil), y 'n féu present á la seva ávia materna D.ª Josepha Salvat de Oñós... Respectem á las damas y sobre tot quan duhen l' aureola venerable de la ancianitat. La poesia se titula:

La cigala y la formiga:
Roca y Roca la lleix:
la poesia es de las cayas,
una faula destruix
y prociama ab véu molt alta
que 'ls de l'art y 'ls del diner
han de viure agermentats...
(Cadascú mira per ell:
com l'Apeles es artista
demana 'l que l'hi convé.)

Escollin: gy qué tal vá llegirla en Roca y Roca? Si volen que 'ls diga la veritat no ho sè: no vaig sentirlo. Una cosa vaig notar, y es que no usava bocina, y en aqueil remalehit saló es imposible llegir sense bocina. Si jo no sé, com los de la Borsa s'hi entenen!

Lo primer accésit: vá ser otorgat á una senyora: D.ª Dolores Moncerdá de Maciá, y l'altre al jove don Ferran (vol dir Fernando) Agulló y Vidal, que segons sembla es un minyó dels que prometen y comensan á pagar: que sia l' enhorabona.

Altres premi: l' englantina:
se l'endu *Los Pirineus:*
son autor Franquesa y Gomis...
En Joseph Blanch la lleix.

Poesia de brahó...
plena de trons, trontolleig,
congestes, abims, ventades,
y timbes y llamps de Déu;
aspre com los monts que canta
tant enlayrada com ells...
y ab cada roch punxegut
que fa veure los estels...

Si en Blanch no té unas engines
prou será un voler de Déu...
Sort qu' es melje... y si l'ataquen
se las curará ell mateix.

Accésits: D. Francesch Ubach y Vinyeta y D. Agustí Valls y Vicens, un altre jove, al qual també dono l' enhorabona, perque

En eixes honroses lluytes
comensar es lo primer;
dels accésits venen premis
y ab premis y ab palla y temps
se ván madurant los tiols
de mestres en gay saber.

La poesia premiada ab la viola, se titolava: *Les noces d' or.*

Son autor. senyor Masriera,
lo de nocés ho tragué,
temeròs de que lo públich
lo de nocés no entengues.
Are s' diu las bodes d' or
jóm que ja té 'l confitell...
De tots modos, haig de dirlos
que m' agrada d' a ló més
qué m' semblá bastant garbosa
y 'ls versos bastant ben fets.

Accésits: D. Joaquim Riera y Bertran y D.ª Victoria Peña de Amer.

Primer premi extraordinari:
D. Jacinto Verdager.
(Mitja joventut catòlica
ab entusiasme aplaudeix,
lo públich també repica
y fins en Riús y Tauliet,
com l' oda es á Barcelona,
casi sembla un sabater
qu' estiga atacant sola,
tant es lo que pica ferm.)

La poesia del prébere
que lo senyor B anch lleix,
tè ella so a més imatjes
que l' església de Bellém...
La major part son hermoses,
grans, piéiques, excelents;
pero n' hi ha de rebuscades,
n' hi ha de fluxetes també
y peca per abundancia...
Tallada anima bé.

Lo públich va entusiasmar-se
y jo vaig fer lo mateix.

Accésit al premi del Himne, D. Antoni Molins y Sirena; premi del Ateneo barcelonés, D. Jaume Ramon y Vidales, y premi de la Diputació de Tarragona don Josep Garriga y Lloró, per sa poesia *Lo siti de Amposta.*

Poesia molt guerrera
de soldats y miquelets
y tiros y cops de sabre
y fam y peste y demés
qu' en semblants versos s' istila.

La llegí autor mateix
ab la boca y ab lo nas
y ab las orelles no ho féu,
puig las orelles no sonen
que sino... no sè, no sè...

Si 'l lector la véu perdia,
pera recobrar la véu
no bebia aygua ab bolado:
no, no, prenia rapé
y la véu se l' hi aclaria
havent fet un bon etxém!

Música... Música... Música...
y entretant crema dels plechs
dels autors carbassejats.
Esperances, ¡ay! adéu!...
Ab casaca de ministre
surt D. Víctor Balaguer...
—Y donchs qué ha pujat l' esquerra?...
—¡Quins galons!... Tira peixell!...
—¿Qué no 'ns donará un empleó?...
—Un discurs vos donaré.

Lo discurs de 'n Balaguer es bonich: obra de imaginació y de sentiment, tèn vivesa, animació y esperit liberal. Ja convenia. Molts no ván sentir lo que deya 'l discurs del Sr. Milá y Fontanals: «miréu endarrera, miréu endarrera» vá semblarme sentir, y 'l Sr. Balaguer, en cambi vá exclamar, recordant á la dona de Loth: «Als que miran endarrera, Déu los converteix en estátuas de sal.»

Per xó, sens dupte, mestissos y carlins han fet salat.

Tal es la festa, senyors,
de los Jochs Florals d' enguany
que ab molta pena y afany
hi contat als meus lectors.
Puch haver comés errors
puch haver estat confús,
puch haver sigut difús...
No tenint qualitats altas,
perdonad sus muchas faltas
Y acabat, amén Jesús.

P. DEL O.

GRAN TEATRO DEL LICEO.

LA FAVORITA.

Vamos que tan mateix, si'm volen ser franchs, no s' esperavan una *Favorita* com la que 'ns ha cantat en Masini.

Diguin la veritat; vostés se creyan que s' hi estrellaria. Ca barret! ¡Qué s' pensan que es tant tonto? Quan ell se vá proposar pendre 's la *revenge* de are dos anys, estava ben segur no solzament de fer las paus, sino de guanyarnos los diners y lo que es més los aplausos.

¡Quin un en Masini! ¡Ja l' hi poden ficar lo dit á la bocal...

Jo, francament, confesso que *La Favorita* tal com s' ha cantat casi bé no 'ns la mereixém; perque vamos alló vá ser un continuo de ovacions, encare no teniam temps de refernos d' un aplauso que ¡apa tornemhil pica de mans y esbalota cridant ¡bravo! que are fá molt inteligent.

Aixó y portar lo compás ab lo cap es l' últim figurin del *filarmonich*.
Pues, si senyors, nos ne podém dar per ben ditxosos. ¡Haver sentit la partitura del immortal Donizetti d' un modo que deixarà recort, entre la gent de bon gust! ¡Vaya si 'l deixarán! Tant segur jo trobés qui 'm deixés vint duros.

La Theodorini vá estar també á gran altura. Es una minyona que ja l' hi poden fer cantar l' ópera que vulguin, sempre está bé. Fa com lo color negre que ab tot escou.

Nos ha fet una Selica, hasta allí, una Valentina valentissima, una Violeta que encare 'n sento l'olor y are per torna 'ns canta la Leonora de la *Favorita* com si hagués nascut expressament per aquest paper.

Si hagués d' anomenar las vegades que vá mereixer ser aplaudida, faria una revista més llarga que l' hábil de 'n Rapp que en lo paper de Baltasar, vá de frare, que ja l' hi dich jo que al any 35 si tots haguessen sigut tant, alts s' haurian tingut de matar per pessas.

¡Ma noy! Jo crech que aquest minyó cada dia creix. Es tant alt y prim, que 's brandeja d' un modo que 'l dia menos pensat se brincarà com un jonch. Jo si fós d' ell me voltaria de canyas y fil d' *empalomar* per l' istil de un test ab clavellinas.

Lo baritono Dufrique que vá cantar lo paper de Rey Alfonso, ne vá sortir com un home, á pesar de que 'l trage no era gaire monárquich. Semblava un rey tornat á ménos.

Los coros, ja no cal dirho: aquesta temporada quan se parla d' orquesta y coros, tothom es del mateix parer. Jo no me 'n sé avenir. Hi ha moments que 'm sembla que 'ls coristas tots son Masinis y 'ls músichs Goullas.

Per acabar los contaré l' argument tal com un payo del quint pis lo contava á un company seu que no havia vist may *La Favorita*.

—Véus, deya: aquell ros es un rey moro que se la campava ab una flavía y velhaquí que la volia *encolomar* ab un *quefa*; pero aquest veyent la jugada, l' hi diu:—Atúrat *socio*; y treyentse la teya la fá ab dos tro-

sos, l' hi venta pèls bigotis que ab un xich més l' esguerra, y després per la *cova* de anar á parar al *estaro* se fa del clero.

LOHENGRIN.

Ni jo tinch barra per embolicarme á fer la critica del *Lohengrin*, ni LA ESQUELLA es lloch apropiat per treballs de aquesta especie. L' Editor me diu:—«Leyandro fésme una revisteta de cada ópera que 's posi al Liceo, fes que sigui apetitosa sense termes retumbants ni romansos, que 'ls lectors si volen, aixó ja ho trobaran á un' altre puesto.»

Y jo pobre de mi 'm concreto á donar solzament compte de lo que me'n sembla, sense volguer ni passar per sabi, ni ficarme á judicar una cosa que 'ls que hi entenen molt, encare no s' han posat d' acort.

Axis donchs los parlaré de la execució que ja ho poden dir per tot arréu, no pot donarse una cosa més perfecte, y si'm fan enrahonar, no la tornarem á disfrutar may més. ¡Quin ajust! ¡Quina precisió!

Aquells coros, fan miracles. ¡Y la orquesta!...
Vamos senyor Goula, que Déu l' hi pagui ja que nosaltres no podém, pues lo que vosté 's mereix, no s' ho mereix ningú.

Si no arriba á venir á Barcelona á posarhi remey, ja l' hi dich jo que 'l pobre *Lohengrin* no 'ns sortia del Hospital ahont havia anat a parar de resultas del fart de lienyta que l' hi havia clavat lo senyor Vianesi.

Miris, jo no 'l vaig conéixe.
Aquesta preciosa música, potinejada segons per qui, s' indigesta de tal modo que no hi ha orelles que la pugan resistir. Fá com l' arsenich, mat empleat mata, y administrat del modo que s' ha d' administrar, cura una pila de mals.

Vosté ab la seva delicadesa y ab lo seu talent, 'ns recepta la música de Wagner, de modo que no 'ns reingui y, naturalment, fá l' efecte desitjat.

Fá uns dos anys, vosté mateix al Principal ja 'ns lo vá fer tastar; pero francament, ara conech que apesar dels seus esforços no era aquell *Lohengrin* lo que necessitavam. Es natural, l' hi faltavan coros y músichs. Ara ho té tot y amigo, s' hi ha lluhit.

Desde que comensa 'l prelude, fins que cau lo teló del últim acte, alló es un seguit de bellesas que brotan mágicament de la seva inimitable batuta.

Se ván tenir de repetir una pila de números: ni me 'n recordo. Lo públich estava trastornat. May s' ha sentit una unitat més perfecta, entre la massa coral y la orquesta.

Aquell coro tant preciós del segon acte vá arrebatat. Una pila de cosas fins ara rebudas á xiulets, diumenje 's tenian de repetir.

Ara que havém fet justicia á n' en Goula, parlarém dels artistas encarregats de 'ls principals papers de la obra.

La senyora Bullicioff, vá estar molt bé en son paper de Elsa, donanthi expressió y cantantlo ab mol gust, en l' acte segon vá ser molt aplaudida després del duo ab la contralt, qu' ara com ara no 'm recorda com se diu y que vá debutar.

Lo tenor Signoretti, vá acreditar-se de ser un gran cantant. Se nolava que estava una mica emocional pero en lo *raconto* del final, després de haverli passat lo *canguelo*, 's vá poder lluhir en gran manera.

Los senyors Dufrique y Meroles, molt discrets.
La escena ben servida. Los trages luxosos y de bon gust.

Després del tercer acte ván ser cridats lo director de esena senyor Sampere y 'l mestre de coros senyor Albinyana.

LEYANDRO.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Al Liceo aném de bó en millor. Ja veuran en altre lloch la revista de *La Favorita* y la del *Lohengrin*. Se véu que 'n Rovira vol deixar ben sentat 'l pabelló.

Are están ensajant lo *Mefistófele* que ja 's poden amanir. Per ahí estava anunciat lo benefici del mestre Goula. La senmana que vé 'n parlarém.

Lo *Principal* també marxa com un tirabuquet. Lo públich correspon de un modo que no 's pot desitjar millor.

Dimars se vá estrenar lo quadro còmic lirich de D. Ricardo de la Vega titulat *La funcion de mi pueblo*. Dimecres la *Cabeza de chorlito*, arreglo del francés y ahí s' havia de estrenar en aquell teatro las *Memorias de Juan Garcia* del immortal Breton de los Herreros. Las dugas primeras ván anar molt bé. La segona sobre tot fá partir de riure.

Al *Circo* del carrer de Montserrat á pesar del *cuero coreográfico* y de tot lo bombo, s' hi ha ficat la malura y la senmana pasada ván tornar á tancar las portas, ab no gaire satisfacció de las corporacions que s' han quedat ab alguns atrassos.

A *Romea* dimars vá tenir lloch lo benefici del aplaudit autor Sr. Molas y Casas, posantse en escena tres de las sévas més aplaudidas obras. Lo teatro esta-

va brillant y lo beneficiat vá tenir varios regalos á més de ls aplausos que l' públich no l' hi vá escatimar gens.

Al *Bon Retiro* s' ha estrenat *La Africanita* que 's una zarzuela bastant magre tant per son argument com per la música original del senyor Cereceda segons diuhen los cartells; pero jo crech que tot ho es méns original. La major part del públich ho creguè sens dupte de aquesta manera, pues al final de cada número s' armava 'l gran xibarrí del sigle, ab xiulets d' una part y aplausos per l' altre.

Aquesta especie de alborot no es més que una segona part del que vá succehir quant s' estrená á Madrid. Per aquesta mateixa rahó la empresa que vá preveure lo que passaria vá posar dintre 'l teatro un núvol de polissons que no tenia més consigna que agafar á tothom que xiulés.

A *Novelats* diumenje vá representarse la comedia *Primavera y Tardor* del Sr. Arús y Arderiu. Bon éxit.

Al *Espanyol* varen fer *La Carcajada*, drama de tarifa vella que 'ls nostres guetos lo posavan pèls núvols. Are com are no vá y méns si la execució no es molt esmerada.

Lo *Circo Equestre* cada dia 's vá animant. L' altre dia vá debutar la familia *Briatore* que ja coneixiam del any passat. Es un número de primera.

S' anuncia 'l debut del clown americano *Le Quips*. Si es americano trobaria més natural que 's digués Pancho.

Aixó de *Quips* no m' acaba de entrar.

N. N. N.

PROP SÈU.

Qu' hermosa es ma vida
Quant goso prop sèu
Sas mans d' atabastre
estrenyo ab anhel.
L' alé que m' anima
llavors es l' alé
que surt de sos llavis
com flaire del cel.
Si un sospir exhala
d' amor l' àngel mèu
dintre mon cor entra
com màgich plaher,
com inmensa ditxa
que 'ns trasporta al cel.
Oh màgichas horas!
Oh temps sempre breu!
No puch di' que sento
quan junt ab lo mèu
anhelant palpita
d' amor lo cor sèu.
Sento que mas venas
la sanch emboteix.
Sento un dols deliri
y febre de pler.
Y sento alegría
y tristesa á un temps
y sento frisansa
y sento... ¡ah Dèu mèu!
Fins sento 'l sereno
que canta las tres.

VÍCTOR SOLER.

ESQUELLOTS.

Los poetas forasters, vinguts pèls Jochs Florals, han sigut objecte dels següents obsequis.

Dissapte: recepció en la Casa Gran. Presentació de D. Francisco de P. Rius y Taulet, que vá agradarlos molt, tant que un poeta provensal l' hi té demanat permís per dedicarli un poema épich que 's titolará «*Les favoris*» (*les petites*.) Inauguració de quatre fanals de llum eléctrica, que tremolan de por y tenen sobre-salts davant de la majestat de D. Francisco.

Diumenje: al mitj dia, los Jochs Florals, que ja quedan descritos.

Al vespre: Gran tanda de poesia bucólica á ca 'n Martin. *Quelcuns catalanistes se piquen les crestes*. Dos vins fan quaranta: cinch vins fan cent. Lo dinar acaba en punta. Un arquitecto vá dir qu' era un dinar gólich.

Dilluns: á la tarde, concert al *Principal*. La funció era d' arrós y s' omplená 'l teatro. Se tocá música catalana de Manent, Goula, Ribera (D. Joseph), Rodoreda y Garcia Robles (molts aplausos). S' estrená un *allegro* de Rodriguez Alcántara, qu' es una composició inspirada é instrumentada ab talent, trós de música, que 's fá entendre de tothom. Lo pianista Vidiella, admirable com sempre.

A la nit: funció á *Romea*. Com qu' era pagant, no hi aná ningú.

Tenen los catalanistes
per l' arrós gran entusiasme,
mes se refreden si 'ls diuhen
que se gratin las butxaques.

Dimars y dimecres: Anada á Montserrat.
Com que no vaig serhi, no 'ls ne puch fer *déu duros*.
En efecte, l' expedició valia *cinquante llaunes*.

Jo no hi vist enemichs de l' *armonia* com los músichs.

Diliuns tocava en Vidiella en lo *Principal*, y ho feya de la manera que sols en Vidiella sab ferho, ab aquell foch, ab aquell entusiasme, ab aquella delicadesa, ab aquell domini del difícil instrument que tothom l' hi regoneix y l' hi admira.

En un palco hi havia lo conegut pianista D. Joan B. Pujol, mestre que havia sigut de 'n Vidiella.

Y desde 'l palco al piano
miradas venen y van,
terribles, provocadoras...
¡Miradas de dos rivals!

De aquellas miradas, ne vá neixe una carta, que 'l Sr. Pujol vá publicar en lo *Diluvi*.

En lo *Diluvi*, com si diguèssim: *aygua vá*. «Molts m' han preguntat que tal loca en Vidiella, diu lo Sr. Pujol en la referida carta. En Vidiella ha demostrat condicions excepcionals per ser un pianista notable: es jove encare y per aixó no deuhén ferlo desmayar las dificultats que á cada pas surgeixen en la nostra carrera. Fentho aixis, imitant als bons modelos y aplicantse degudament (no me 'n cab cap dupte) més ó méns tart arribará á obtenir una recompensa completa y será una gloria més pèl país que 'l ha vist neixe.»

¿Vol que l' hi diga la veritat Sr. Pujol? Jo y vosté som amichs y 'm sembla que hi tinch algun dret: com més amichs més clars.

Vosté m' agrada més, pero molt més quant toca 'l piano, que quan escriu cartas, que ab la capa de un elogi, contenen un *futur* que per forsa ha de mortificar á la persona á qui 's dirigeix y á molts dels que justament l' admiran.

«Si fá aixó y fá alló en Vidiella *será* Mossen Será ja es mort, Sr. Pujol, y avuy com avuy en Vidiella es. Créguim cartas com la séva, l' hi fan á vosté més mal que bè. No tothom sabrá interpretarlas, com un consell dessinteressat y noble. Algú dirá... Pero no vull repetirho. Massa que ho sab vosté lo que dirá algú.»

¡Ay Senyor! Jo que dessitjava véure'ls un dia á tots dos assentats en un mateix piano, tocant á *quatre mans*!...

Casi, casi desconfio de que aixó puga ser, y es llástima, tractantse de un professor com vosté y de un deixeble com en Vidiella, qu' es d' entre tots los deixebles que ha tingut, lo qui més l' honra.

No estranyin que no m' ocupi de las obras escultóricas del certámen Colón.

Aquestas cosas ván millor tractadas pèl llápis que per la ploma, y 'l nostre dibuixant se n' ha encarregat. Per més informes, repassin la quarta plana del present número.

Ja tenim regidors nous. ¡Y quins regidors!

Un tal Pozzi, que jo al principi 'm creya qu' era en Puzzi (aquell de la forsa del *Circo Equestre*); un tal Amengual, qu' esperém no *amenguará* la fama de la ganaderiade la Plassa Real; un tal Bonells y un tal Bonay, que desitjém no 's tornin Malells ni Malays; un tal Montfredi, de la familia del altre Montfredi.

Hi ha ademés un Tey, que podria tornarse Tay; un Depax que no vindrá gens malament per despatxar, y fins un Cuchillo, magnífich argument per una sessió acalorada.

Ja 'm sembla que 'l millor dia lleigeixo en lo Brusi: «Ha sido detenida la mayoría del Ayuntamiento constitucional de Barcelona. Le fué ocupado un cuchillo de grandes dimensiones.»

Y tots son noms per l' istil. Are diguinme ¿'ls coneixen vostés?—Donchs jo tampoch.

Per pendre informes vaig anar al cementiri vell y al cementiri nou. Los electors, cansats sens dupte de la lutxa, dormian dintre dels ninxos y no 'm ván respondre.

Unicament un veterano enterrat de fresch, vá dirme: —¿Vol saber qui son los de la majoria?... Arribis fins al Cassino de la Plassa Real y preguntí, pèls que jugan al burro.

L' informe era exacte. Los jugadors de burro, han conquistat las cadiras del Saló de Cent.

Un constitucional qu' está molt cremat perque no ván posarlo en candidatura, exclamava: —Y volen dir que quan sigan al Saló de Cent ¿no faran lo burro?

Las minorias se las ván endur un tal Gil Jorba, que á casa séva deuhén coneixe'l, los senyors Zulueta, Coll y Pujol y Cabot, que ja n' eran, y 'ls senyors Martí y Antonés, que sense ser constitucionals han sigut protejits pèls fusionistas.

Los senyors Gonzalez, Rich y Leonor ván perdre. Es natural: los que han sigut arcaldes no serveixen per ser simples regidors; á cala Ciutat no hi fan cap falta 'ls richs, sinó 'ls pobres, y la majoria *renuncia generosamente á la mano de Leonor*.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Com ja sabs que 'm vull casar
m' hi comprat un mocadó
de tres-dos-tres qu' es molt bó:
després te 'l vull ensenyar.
Ademès també he comprat
una total de metall
y una tres-hu de cristall
de la marca Baccarat.

J. CAP.

II.
Una tres-quart de 'n Total
que ven hu-dos á la plassa
diu que vá donar carbassa
al heréu de D. Pasqual.

RAMON ROMANISQUIS.

MUDANSA.

Pèl mar tothom ne veurá
la total escrita ab a;
en l' hivern hi sol havé
molt total posada ab e;
vaig véure crech qu' era ahí,
un total posat ab i;
fruit que sech y tendre es bó
es lo tot posat ab o.

RAMON ROMAN.

TRENCA-CLOSCAS.

SR. DN. P. SALAS Y SECO.

Formar ab aquestas lletas lo títol d' una sarsuela catalana.

SIR BYRON.

CONVERSA.

—¿Sabs que la Marieta de Tarragona 's casa?
—¿Es possible?
—Mira ara mateix m' ho ha dit son cunyat al billar.
—¿Y ab qui 's casa?
—Ab en Jaume 'l botiguer de... Ja t' ho he dit.
UN BOTIGUER.

GEROGLÍFICH.

DLA

D.

C

XI LL

SACHETTI.

SOLUCIONS

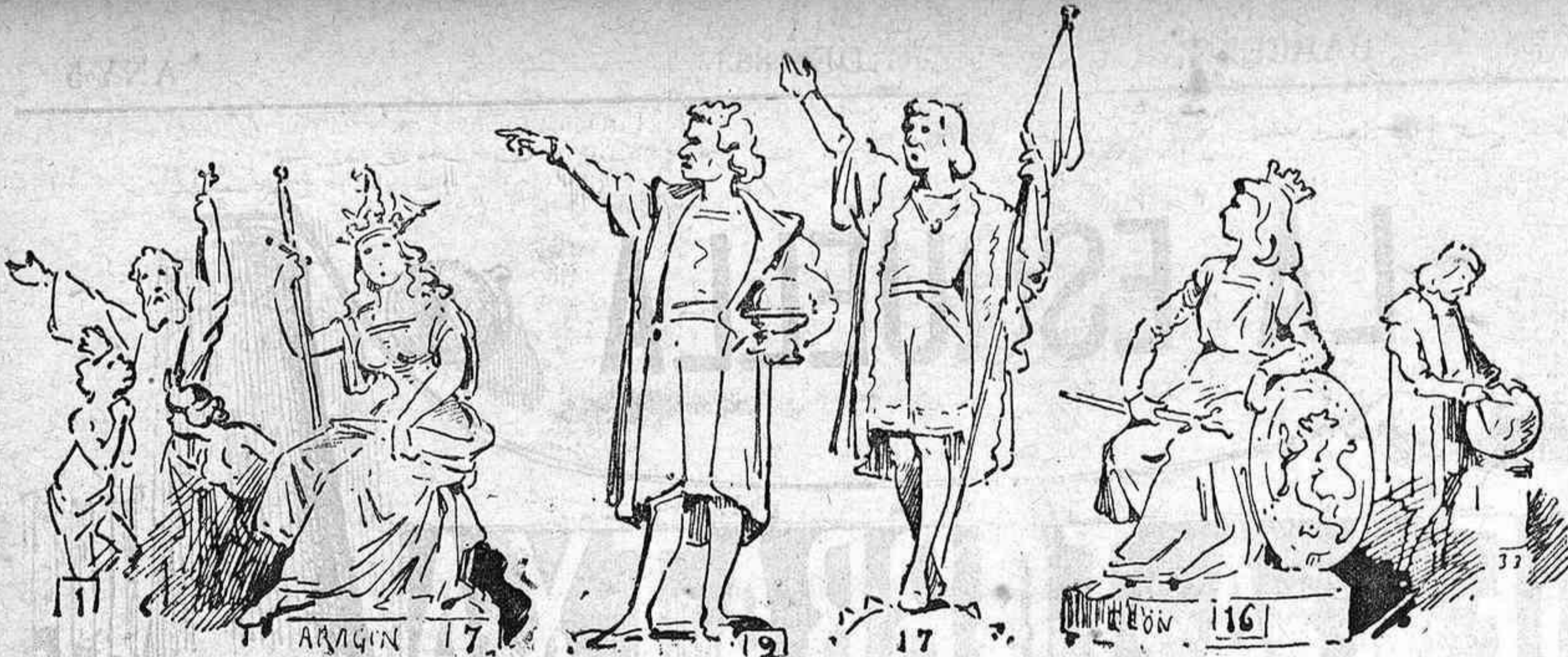
▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—*Ma-ca-ri*.
- ID. 2.ª—*Sa-ta-nás*.
- MUDANSA.—*Pals-Pels-Pols*.
- CONVERSA.—*Anton*.
- ROMBO.

C
P A S
C A L A F
S A L
F

- TRENCA-CAPS.—*Botarell*.
- LOGOGRIFO-NUMÉRIC.—*Merla*.
- GEROGLÍFICH.—*Lo ventre porta las camas*.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

Los únichs de tota la colla que poden anar.

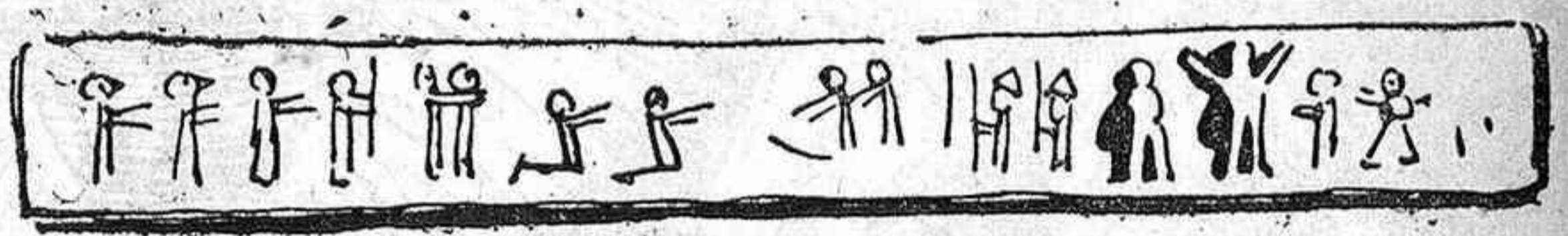
Género diabólich.
(Inspirat en lo Roberto.—Acte III.)

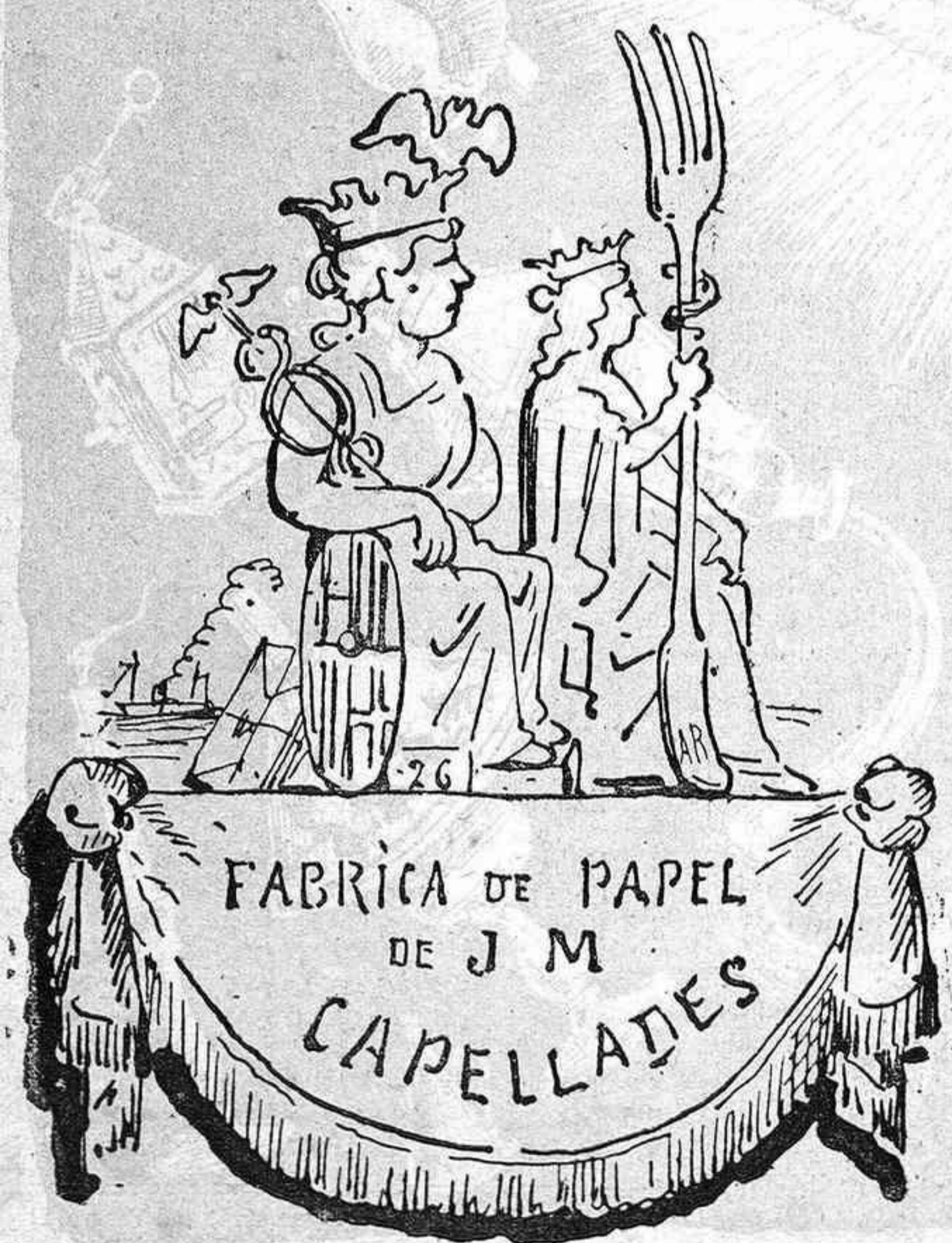
Gat del temps que 's decubrí l' América.

¡Pobre Colon! Ab tantas trifulgas vá perdre las carns y al últim fins vá mirar contra 'l govern.

Los baixos rrellús son molt rrellús y... molt baixos.

Pobras Catalunya! Inspiradas en las marcas de paper... Están com las accions idem..... de baixa.

Aquesta obra si, que si 'l jurat no la premia, se la quedarán a ca'n Capella.

Castilla por lo flamenco.
¡Ole con ole!.. ¡Quinas peteneras!